

Misterul din Cheile Nerei

(O poveste adevarata)

de George Kun

Prima discutie serioasa despre viitorul meu profesional am avut-o cu tatal meu cind am implinit 12 ani. Imi aduc aminte doar ca era o vara frumoasa si ne-am dus doar noi doi, duminica dupa amiaza la o plimbare de citeva ore prin parcurile inflorite timisorene de-a lungul Begheului. Tatal meu iubea natura, ii placea miscarea in aer liber si se destindea de minune vorbind despre tot ce-l interesa: politica, filozofie, literatura, munca lui, umor, lingvistica, viata in general. Putea conta cu certitudine pe faptul ca oricine care-l asculta va invata ceva de la el si va fi fascinat doar ascultindu-l, indiferent daca voia sau putea sa contribuie cu ceva la conversatie. Eruditia si charmul lui erau fara indoiala deosebite, dar puteau fi si intimidante.

Aceasta plimbare a fost inasa diferita si am observat ca tatal meu manifesta nu numai rabdare binevoitoare, dar si un interes sincer pentru ceea ce aveam eu de spus.

Tranzitia de la un ascultator docil la un partener de conversatie mi s-a parut deosbit de atragatoare si magulitoare si a semnalat recunoasterea maturizarii mele. Ne-am luat cu vorba despre natura, botanica, zoologie, materii de scoala care ma interesau, in mare parte si datorita unei profesoare de stiinte naturale care era pasionata si ma incuraja sa explorez natura mai in detaliu, mult peste limitele cartilor scolare. Asa ca am impartasit tatalui meu viziuni de botanist, entomolog, explorator alpin, biolog marin, inginer forestier... intr-un format de posibila viitoare profesie. Bineinteles, ne-am aventurat intr-o discutie mai detailata pentru a lamuri daca acest interes se baza pe admiratia mea pentru profesoara de stiinte naturale, sau pe ce am citit, vazut, auzit sau imaginat. Am trecut si la alte subiecte si dezbateri pina ne-au obosit si creierul si picioarele si ne-am intors frumos acasa pentru cina.

Doua saptamini mai tirziu, tatal meu mi-a comunicat ca s-a gindit mult la discutia noastra si poate un prim pas ar fi o vacanta in mijlocul naturii, ca sa-mi clarific interesele in mod direct. El vorbise deja cu un bun prieten, un profesor de stiinte naturale deja pensionat si care avea pasiunea drumetiei, a muntelui si a pescuitului. Acest domn , Mihai Neagu, mergea in fiecare vara pe vreo 10 zile in Cheile Nerei la pescuit de pastravi si se caza la o casa taraneasca pe un virf de deal.

Domnul Neagu a acceptat cu multa amabilitate ideea de a ma lua cu el si eu am fost extatic ca voi putea sa-l insotesc si sa particip la aceasta aventura cu un om foarte interesant, cu maturitate si experienta de adult si energie si entuziasm de om tinar.

Am pornit la drumetie intr-o simbata dimineata cu trenul, apoi am continuat cu autobusul si ultima parte am facut-o intr-o caruta trasa de un cal, pina in virful dealului.

In fata casei, ne asteptau proprietarii, Petre si Maria Rosu, care aratau ca decupatzi dintr-o pictura de Grigorescu. El, cu caciula neagra, cojocel, itzari si opinci, cu tzigara intre degete, fatza brazdata de riduri adinci si pielea tabacita de vint. Ea, maruntica, vioaie, cu o basma mare, neagra inramindu-i fatza ingusta si ochii mari, negrii, cu un neg pe virful nasului, usor gheboasa, cu picioare scurte si opinci care pareau enormi pe picioarele ei subtiri. Ne-au zimbit amindoi, ne-au imbratisat si ne-au poftit imediat in casa. In citeva minute, a aparut telemea, rosii, ceapa, felii de paine neagra, gustoasa, sare de masa de culoare gri cu granule mari, lapte proaspat de capra si citeva mere mici, dar zemoase si gustoase.

Nici nu ne-am apucat inca sa mincam, cind mosu Rosu a disparut undeva si a adus o sticla mare de tuica de casa. A scos repede dopul de pluta, si ne-a invitat sa avem o dushca de binevenit. A pus pe masa 4 pahare de apa goale si le-a umplut cu tzuica. Domnul Neagu a spus ca el bea cam atata intr-o saptamina, eu cam atita pe an, iar Petre al nostru cam atita pe aperitiv, inainte de a bea mai "serios" in timpul cinei si dupa cina... S-au mai servit cirnati, mamaliga, si o ciorba gustoasa, asa ca am terminat cina cu burtile pline si foarte veseli si vorbareti.

Eu am iesit din casa la o siesta activa facind inconjorul casei de citeva ori si apoi am revenit sa mai continuam sa stam la taclale, dar gazdele pareau cam obosite si cind mosu Petre a adormit pe scaun, nea Mihai mi-a spus sa mergem si noi la culcare, caci scularea a doua zi dimineatza era la ora 5.

Zis si facut, ne-am retras in camera noastra. Acolo, am fost din nou coplesit de autenticitatea mobilei si decorului taranesc, asa cum le-am vazut doar in carti, picturi si la "Muzeul Satului" in Bucuresti. O masa mare de stejar, scaune grele din lemn masiv, doua paturi de lemn cu saltele de paie, paturi de lina aspra, plapume umplute cu pene de gisca, perine mari de puf, fiecare pat acoperit cu o cerga grea multicolora. Peretii erau plini cu poze vechi, inramate, unele luate din armata, altele cu nunti si sarbatori de familie. Citeva marame frumoase batute in cuie sau atirnind de cirlige completau decorul mural. Am remarcat imediat si o lada imensa de stejar cu un capac cu balamale, ceva in care mi-am imaginat ca s-ar tine lenjerie de pat, plapume, perne, cergi si poate si imbracaminte. M-a socat greutatea capacului, pe care l-am incercat doar din curiozitate si mi-am dat seama ca iti trebuiau doua miini si bicepsi seriosi ca sa-l ridici. In plus, lada era asa de adinca si inalta ca ma

intrebam cum s-ar descurca babutza noastra daca ar trebui sa puna sau sa scoata ceva din lada...

Curiozitatea mi-a fost satisfacuta mult mai curind decit speram, iar uimirea de a vedea babutza noastra in actiune mi-a reamintit sa nu subestimez niciodata limitele puterii umane, atat fizice cit si mintale.

Pe la 3 dimineata, am auzit un zgomot ciudat si cind ochii mi s-au obisnuit cu intunericul, am observat-o pe batrinica furishindu-se tiptil in camera. S-a dus direct spre lada si din spatele ei a tras un par lung cu a furca la capat pe care a proptit-o de marginea capacului pe care l-a ridicat aproape complet si a protapit parul. Apoi a luat un mic taburet cu o sfoara legata de un picior si s-a urcat pe el balansindu-se pe muchia peretelui frontal al lazii si cazind in ea cu o bufneala surda.

Apoi baba Maria a tras de sfoara pina taburetul a intrat si el in lada; am presupus ca a facut asta ca sa poate iesi mai tirziu din lada. De acum somnul m-a parasit complet si urmaream cu ochii holbati acest spectacol de acrobatie de circ de "Casa de Batrini". In citeva minute, batrina s-a balansat din nou pe muchia peretelui lazii si a cazut pe dusumea ca un sac de cartofi. Cum era agila, s-a ridicat totusi repede si a tras si taburetul afara din lada. Apoi a inceput sa incline parul si muchia capacului aluneca incet in furca, in timp ce capacul se inchidea treptat. Pe neasteptate, furca parului a iesit din traieorie si capacul greu a cazut si s-a inchis cu un pocnet. Domnul Neagu s-a trezit si el, dar s-a intors pe partea cealalta si a continuat sa sforaie.

Am observat ca babuta avea pumnul drept inclestat si cu mina stinga a inceput sa-si ridice fustele. Apoi pumnul drept a disparut si el sub fuste si a reaparut sub forma unei palme deschise. In mod clar, ceva misterios si foarte intim a avut loc sub fuste, dar decit sa speculez, mi-a venit ideea nastrusnica s-o intreb la timpul potrivit, cu maxim tact posibil. Oricum batrinica a disparut din camera cu pasi marunti si rezezi si a inchis bine usa dupa ea.

Pe la vreo 5 dimineata ne-am sculat asa cum a fost planificat, si desi eu ma simteam obosit si somnoros, am sarit si eu din pat si am simulat citeva miscari de "inviorare".

Domnul Neagu a umplut doua cani de lapte proaspat pe care le-am baut cu pofta, si am pornit imediat la drum.

Pescuitul de pastravi a fost pentru mine o noutate spectaculoasa. Piriul de munte cristalin, cu ape involburate curgind rapid peste pietre si bolovani, plus aerul de munte si mireasma padurii invecinate erau ca ceva din rai. Domnul Neagu si-a aruncat cu gesturi experte blincherul metalic lucios de momeala si curind am vazut un pastrav urmarind in viteza blincherul, gata sa-l muste. Spre ghinionul lui,

pastravul a muscat si curind se zbatea in galeata lui nea Mihai Neagu. Dupa ce el prinse vreo 3 pesti intr-o ora, mi-a aratat si mie inca odata tehnica de pescuit si m-a lasat sa incerc si eu. Cu norocul proverbial al incepatorului, in vreo 20 de minute, norocul mi-a suris si mie, si am prins si eu primul pastrav din viata.

Pe la 12, ne-am indreptat frumos spre casa si gazdele ne-au preparat un prinz cu mincaruri de peste, ca-n vise. Cind savurezi roadele muncii si ale norocului tau, parca si mincarea are gust mai bun.

Am mai stat la taclale, cind deodata babuta Maria s-a ridicat in picioare, si a spus ca merge jos in pivnita sa mai aduca ceva bunatati. Eu m-am oferit s-o ajut si ea a acceptat cu placere.

Cind am ajuns jos, am vazut rafturi pline de dulceata, gemuri, gutui, si alte bunatati, si in timp ce ea se gindea ce sa aduca, mi-am luat inima in dinti si am intrebat-o ce cauta ea in camera noastra noaptea trecuta si daca a gasit pe intuneric ceea ce cauta. Am vazut in privirea ei ca era suspicioasa si incerca sa ghiceasca cit si ce am vazut si inca ezita sa intre in detalii. Apoi i-am spus spontan ca m-ar bucura sa ma lumineze si am asigurat-o ca n-am sa spun la nimeni. Aceste "garantii" au parut s-o linistiasca si mi-a zis simplu ca ea vine odata pe saptamina sa scoata bani dintr-o cutie tinuta sub o patura in fundul lazii, si acolo era singurul loc in care se tineau banii casei. Vazind-mi privirea nedumerita, a continuat sa spuna ca moshu Rosu cam bea mult si merge aproape in fiecare seara cu prietenii la circiuma din sat. Singura ei metoda sa limiteze aceste iesiri betivane, era sa reduca banii disponibili prin ai ascunde.

Apoi, desi mi-am muscat limba, dar tot am intrebat-o, unde se pot ascunde acesti bani "lipsa". "Apoi mama", zice ea, "poate ai vazut si tu ca i-am ascuns sub fusta in chiloti". A urmat o tacere lunga pe care, spre norocul meu, a intrerupt-o. Mi-a zis : "Stii feciorule, acolo e singurul loc din casa unde de ani de zile mosu' meu nu mai trebaluieste..."